

ע"פ 27650/06/15 - שגיא כהן, יקיר ביטון, הגר פרנקל נגד מחלקה לחקירות שוטרים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 27650-06-15 כהן נ' מח"ש
ע"פ 31253-06-15 ביטון נ' מח"ש

בפני כבוד הנשיא י' אלון
כבוד השופטת ר' ברקאי
כבוד השופט י' עדן
המערער בע"פ 27650-06-15 1. שגיא כהן ע"י ב"כ עו"ד א. רוזין 2. יקיר ביטון 3. הגר
המערערים בע"פ 31253-06-15 פרנקל ע"י ב"כ עו"ד א. כהן
נגד
משיבה
מחלקה לחקירות שוטרים

פסק דין

השופט י' עדן :

הערעורים

1. כנגד המערערים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 + 382 (א) לחוק העונשין. על פי כתב האישום, במועד הרלבנטי שרתו המערערים כשוטרים, בתאריך 13.11.2010 היו בסיוור שגרתי, הבחינו במתלונן אשר עורר את חשדם, ניגשו אליו, ערכו חיפוש על גופו ובחפציו, הודיעו לו כי בכוונתם לערוך חיפוש גם בדירתו, הוא נתן לכך את הסכמתו, המערערים נסעו עם המתלונן לדירתו וערכו חיפוש במקום.

במהלך החיפוש היכה המערער 2 (אשר הינו הנאשם 1) את המתלונן, פעמים רבות בסטירות, אגרופים ו"ברכיות", ובנוסף המערער 1 (אשר הינו הנאשם 2) היכה את המתלונן בחלקי גופו השונים, ובמהלך התקיפה האמורה שהתה המערערת 3 (שהינה הנאשמת 3) בדירה כשהיא חוזה במתרחש ואינה עושה דבר על מנת להפסיק את מעשי המערערים 1 ו-2.

על פי כתב האישום, כתוצאה מהאמור לעיל נגרמה למתלונן נפיחות קלה בראשו, קרע בעור התוף וירידה בשמיעה באוזן שמאל, שפשוף בצד שמאל של הלסת התחתונה, סימני חבלה בחזה מצד שמאל ורגישות בכל הגוף.

עמוד 1

2. בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' השופט ד"ר יובל ליבדרו), בהכרעת דין מפורטת ומנומקת, קבע כי הוכח כנדרש בדין הפלילי, כי המערערים 1 ו-2 תקפו את המתלון וגרמו לו חבלות כפי שפורטו בהכרעת הדין, וכי המערערת 3 סייעה להם, והרשיע את המערערים 1 ו-2 בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש בנסיבות מחמירות, ואת המערערת 3 בביצוע עבירת סיוע לעבירה האמורה.

בגזר הדין נדון המערער 2 לשני חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, המערער 1 לחודש מאסר לריצוי בעבודות שירות, המערערת 3 לשל"צ בהיקף 150 שעות, ובנוסף הוטלו על המערערים מאסרים מותנים, פיצוי למתלון וחתימה על התחייבות. עתירת המערערת 3 לביטול הרשעתה נדחתה.

הערעורים הינם על הכרעת הדין, גזר הדין והרשעת המערערת 3. גם המערער 1 (הוא הנאשם 2) עותר לביטול הרשעתו. שני הערעורים שבכותרת, שהם של שלושת המערערים, אוחדו לבקשתם, ופסק דין זה מתייחס לשניהם.

פסק הדין של בית משפט השלום

3. המערערים כפרו במיוחס להם, המערערים 1 ו-2 אישרו כי פגשו במתלון וערכו חיפוש בדירתו, וכפרו בהתנהגות אלימה כלפיו, בגרימת החבלות, ובעצם קיום החבלות. המערערת 3 העלתה טענת אליבי לפיה היתה בבית חברתה, ומגרסתה בעדותה עולה כי היא מאשרת וזוכרת כי הם לקחו את המתלון לביתו, אך היא אינה זוכרת אם נכנסה ויצאה או שכבר בכניסה הלכה, ולזיכרונה הלכה לחברתה להתפנות וחזרה, מאשרת כי הם היו בדירה וכי מישהי נקשה בדלת, היא אמרה לה "משטרה", סגרה ולאחר כמה דקות יצאו החוצה.

4. בהכרעת הדין מצא בית משפט השלום את גרסת המתלון "כמהימנה ואותנטית", התייחס למספר אי דיוקים ואי התאמות בין גרסאותיו אך לא מצא בהם כדי לערער את אמינותו - **"אי הדיוקים ואי ההתאמות שנתגלעו בין גרסאותיו השונות של המתלון, ושעליהן מצביעה ההגנה ככאלו הפוגעים באמינותו של המתלון, אין בהם לטעמי בכדי לערער על אמינות ה"סיפור" ועל ה"ליבה" של מהלך האירועים כפי שתוארו בכתב האישום ונמסרו על ידי המתלון"**. בית המשפט מציין כי המתלון בעדותו עשה רושם טוב, הוא התרשם מכנות דבריו של המתלון, מהפגיעה והעלבון שחש ממעשי הנאשמים, ומחוסר רצונו להפלילם ולגרום להם נזק.

נקבע כי המתלון, אשר מסר גרסתו בכמה הזדמנויות וכמה מועדים, חזר על השתלשלות העניינים ועל המוטיבים המרכזיים באופן עקבי.

בית המשפט התייחס בהרחבה לסתירות ואי הדיוקים שעלו בגרסת המתלון, ניתחם, ולא מצא כי יש בהם כדי למנוע קביעת העובדות בהסתמך על עדותו, ומצא הסברים לכך בדברי המתלון.

נקבע כי יש לראות בעדות השכנה, אשר העידה כי המתלון סיפר לה שהשוטרים היכו אותו וצעקו עליו, כאמרת קרבן

אלימות שהיא בבחינת חריג לעדות מפי השמועה, בהתאם לסעיף 10 (1) לפקודת הראיות (נוסח חדש), שכן הדברים נאמרו לשכנה בפרק זמן של עד 20 דקות לאחר אירוע האלימות.

בעדות השכנה ראה בית המשפט חיזוק לגרסת המתלונן, ובנוסף התייחס לתמונות החבלות על פניו של המתלונן, אשר צולמו על ידי שכנה אחרת, אשר לא העידה, אך התמונות הוגשו בהסכמה אשר כללה גם הסכמה כי הם מתעדות את החבלות, אך נותרה הסתייגות לגבי השאלה כמה זמן לאחר האירוע הם צולמו, ובית המשפט קמא קבע כי על בסיס מכלול הראיות תמונות אלו צולמו בפרק זמן של עד כ-20 דקות מסוף האירוע.

בית המשפט מציין, כי בהתאם לעדות המתלונן, המערער 2 (הוא הנאשם 1) היה זה שהיכה יותר מאשר המערער 1 (הוא הנאשם 2), וכי המערער 3 לא הכתה את המתלונן כלל.

אשר לחבלות אשר נגרמו למתלונן, נקבע כי לאור תעודה רפואית ועדות הרופאים, לא נגרמה למתלונן חבלה באופן בדמות קרע בעור התוף ולפיכך אין לזקוף זאת לחובת המערערים, וכך גם ביחס לירידה בשמיעה.

המתלונן העיד על חבלותיו - **"השפתיים שלי היו נפוחות, העיניים והפנים, חצי הפנים בצד שמאל היו משותקות"**. על בסיס דברים אלו, הצילומים והמסמכים הרפואיים הגיע בית המשפט למסקנה כי הוכח מעל לספק סביר כי הנאשם 1 והנאשם 2 היכו את המתלונן בעת החיפוש בדירה וגרמו לו **"לחבלות בדמות נפוחות בראש, שפשוף בצד שמאל של לסת תחתונה וסימני חבלה בחזה כפי שתועדו בתיעוד הרפואי בחדר המיון"**.

בית המשפט מצא את גרסאות המערערים 1 ו-2 כפי שעלה מעדותם - **"כלא אמינות, מאופיינות בשינויים, סותרות ומעלות תמיהות מבלי שניתן ליישב ביניהן"**.

ביחס לטענת האליבי של המערער 3 נקבע כי גרסתה כבושה **"שבאה לעולם אך כדי להתיישר עם הראיות שנאספו"**, כי גרסת אי הנוכחות בכל זמן האירוע בדירת המתלונן אינה נתמכת באופן ממשי על ידי המערערים האחרים, והגרסה לפיה היא החליטה לעזוב את המקום לבית הורי חברתה, בשעת לילה מאוחרת, כדי להתפנות הינה - **"גרסה דחוקה, נטולת היגיון (ולו מבצעי) ושכל ישר"**, ומכל האמור נדחתה גרסת האליבי.

בית המשפט נדרש לשאלה האם יש לראות במערער 3 כמבצעת בצוותא עם המערערים 1 ו-2 או כמסייעת, וקבע כי לא הוכחה תרומה כלשהי של המערער 3 במימד הפיזי לביצוע העבירה כמו גם רצון או כוונה לביצועה, ומכל אלו בא למסקנה כי המערער 3 הינה בגדר מסייעת למערערים 1 ו-2 ולא מבצעת בצוותא יחד עימם.

5. בגזר הדין התייחס בית המשפט לנסיבות ביצוע העבירות, לפגיעה בערכים המוגנים, לנסיבותיהם האישיות של המערערים ולתסקירי שירות המבחן אשר המליצו על הטלת עונשי של"צ ופיצוי, קבע כי בעניינם של המערערים 1 ו-2 מתחם העונש צריך לנוע בין מאסר מותנה ועונשים נלווים לבין 12 חודשי מאסר בפועל, ובעניינה של המערער 3 בין

מאסר מותנה למספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות.

עתירת המערער 3 לביטול הרשעתה נדחתה, תוך התייחסות לפגיעה האפשרית בעתידה המקצועי כתוצאה מהרשעה, צוין כי כעולה מתסקירי שירות המבחן המערער 3 מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיה, ולא לקחה אחריות באף שלב במשפט, דבר המקשה על אי הרשעה ועניינה לא נמצא כחריג המצדיק הימנעות מהרשעה.

לאחר ניתוח ושילוב כל הנסיבות האמורות הוטלו על המערערים העונשים דלעיל.

טענות המערערים

6. לטענת המערערים הכרעת הדין מושתתת על עדות יחידה, לאירוע התקיפה לא היו עדי ראיה נוספים וכי לא ניתן מחד לקבוע כי מדובר במתלונן שמגזים ומנגד להשתית הרשעה על דבריו.

ב"כ המערערים הרחיבו בטענותיהם ביחס לסתירות נטענות בגרסת המתלונן והוסיפו כי מדובר בסתירות אשר אף בית משפט קמא הסכים לקיומן ולפיכך לא ניתן היה לקבל את גרסתו.

נטען כי הימנעות מהבאת עדים הביאה לפגיעה קשה בהגנת המערער, הן את המוכר בקיוסק והן את השכנה אשר ביצעה את הצילומים ואשר לבסוף לא העידה אך התמונות אשר צילמה הוגשה בהסכמה בהסתייגות בדבר מועד צילומן. נטען כי המוכר בקיוסק ראה את המתלונן לפני ואחרי האירוע ומכאן שעדותו יכולה היתה לשפוך אור על מצבו של המתלונן.

עוד נטען כי לא הוכח מועד הצילום של הנאשם וכי ההפניה לטיפול רפואי היתה יומיים לאחר האירוע ובנוסף נקבע כי קרע בעור התוף וירידה בשמיעה לא נגרמו באירוע וגם עניין זה קשור למהימנות המתלונן.

ביחס לחבלות שנגרמו למתלונן, נטען כי מדובר בחבלות אשר אינן החבלות המפורטות בכתב האישום, ובנוסף כי הן לא הוכחו.

ביחס לטענת האליבי של המערער 3 כי עדותה נגבתה זמן רב לאחר האירוע ונכח העובדה כי היא חוזרת על כך שלא היה כל אירוע חריג בזמן הקצר בו שהתה בדירה, יש להבין מדוע לא זכורים לה פרטים רבים מהאירוע, ולפיכך אין להתייחס לגרסתה כגרסה שאינה סבירה.

ביחס לגזר הדין - המערער 2 (הוא הנאשם 1) הודיע בדיון כי הוא חוזר בו מהערעור ביחס לעונש, וגם אינו מבקש לבטל הרשעתו.

המערער 1 (הוא הנאשם 2) טוען ביחס לגזר הדין כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולגזור עליו של"צ, וכן עותר לביטול הרשעתו. נטען כי המערער 1 הקדיש את מיטב שנותיו לשירות במשטרת ישראל, הרשעתו תוביל באופן וודאי לפיטוריו, המתחם אשר נקבע חמור ממקרים דומים.

ביחס למערער 3 נטען כי לאור כך שבית המשפט קמא עצמו ייחס למערער חלק קטן עד מאוד בסיוע לעבירה, בהתבסס על סגירת הדלת בפני השכנה, הרי שראוי היה להימנע מהרשעתה. עוד נטען כי מדובר בעבירה משנת 2010 מאז השתנו חייה של המערער 3 כמו של המערערים האחרים, ופרנסת המשפחה תלויה גם בה, וברור כי אם פסק הדין יוותר כפי שהוא הרי שהמערער 3 תפוטור.

טענות המשיבה

7. ב"כ המשיבה טענה כי מדובר בהכרעת דין העוסקת בשאלות מהימנות של עדים אשר בית המשפט ראה והתרשם מהם, וכך גם ביחס למתלונן ולמערערים, וכי קיימת התייחסות לסתירות ולחוסר הסבירות בגרסאות המערערים.

ביחס לחבלות שנגרמו למתלונן קיים ביסוס לקיומן הן בדברי המתלונן והן בדברי השכנה שהעידה כי ראתה את החבלות בסמוך לאירוע ו-4 שעות לפני כן היא אכלה ארוחת ערב עם המתלונן וכן בהתבסס על התיעוד הרפואי.

נטען כי הכרעת הדין על כל פרטיה מבוססת ומפנה למכלול הראיות וכי בית המשפט התייחס לסתירות וניתח כל ראיה.

נטען כי אין מדובר בעדות יחידה, וקיימות ראיות חיצוניות בדמות השכנה המגיעה למקום, אשר עצם הגעתה מהווה חיזוק לדברים, והודעת השכנה המהווה חריג לעדות מפי השמועה.

אשר לטענת האליבי של המערער 3 - נטען כי לא הגיוני שהמערער 3 שכחה כמה נקודות ייחודיות במקרה זה שכן זו המשמרת היחידה שעבדה עם שני המערערים הנוספים, וגרסתה לעניין האליבי נדחתה, וגם שני המערערים אומרים כי הם לא הבחינו שהיא יצאה מהבית ולא אמרה להם שהיא עוזבת את המקום, ומדובר בדירת חדר שהסיכוי כי עזבה את המקום מבלי שאף אחד ידע או הבחין, אינו סביר.

ביחס לגזר הדין ולשאלת ההרשעה של המערערים 1 ו-3 נטען כי התמונה אשר התגלתה באירוע הינה מעבר לאירוע אלימות והיא גם תמונה של קשר שתיקה. ב"כ המשיבה טוענת כי הנימוקים לכך שיש להרשיע אינם קשורים רק בעבירה אלא בעצם האירוע עצמו, וכי הפסיקה אליה הפנו ב"כ המערערים אינה רלבנטית, וברוב המקרים מדובר במקרים שלאחר הודיה, והפסיקה גם כעת נותנת מקום משמעותי להודיה.

דין והכרעה

8. לאחר עיון בהכרעת הדין, גזר הדין ותיק בית משפט קמא ולאחר שנשמעו ונבחנו טענות הצדדים, המסקנה היא כי דין הערעורים להידחות.

ביחס להכרעת הדין - זו מבוססת הן על קביעות מהימנות והן על ראיות חיצוניות התומכות בקביעות אלו.

בהכרעת הדין המפורטת והמנומקת ניתח בית המשפט קמא את מכלול הראיות, וקביעותיו בדבר מהימנות מבוססות היטב ומעוגנות כראוי לא רק בהתרשמותו הישירה אלא גם בהשתלבות של העדויות בעדויות אחרות ובראיות חיצוניות, או בסתירות בין עדויות.

העובדה שנמצאת סתירה מסוימת בעדותו של עד, אין משמעותה כי אין לקבל את עדותו וגרסתו כלל. יש לבחון את מכלול הדברים, וכך נעשה. נבחנו סתירות מסוימות בדברי המתלונן, אשר נטענו ע"י ב"כ המערערים, ואף שנמצא כי בחלקן יש ממש, נקבע כי אין בהן כדי לגרוע מליבת האירוע וממרכזו של הבסיס העובדתי לפיו במסגרת האירוע הותקף המתלונן ונגרמו לו חבלות.

קביעת מהימנות שמורה לערכאה הדיונית, הואיל והמותב אשר שומע את העדים הוא אשר מתרשם מהם באופן ישיר. התערבות בקביעות עובדתיות בכלל ובפרט בכאלו הקשורות במהימנות, שמורה למקרים חריגים ביותר, ואין זה המקרה. לא רק שאין זה המקרה, אלא שקביעותיו של בית המשפט קמא מנומקות, מבוססות ומתיישבות עם מכלול הראיות.

אשר לטענה בדבר החבלות שנחבל המתלונן - אכן, החבלות אשר בית המשפט קמא מסיק מהראיות שבפניו, כי המתלונן נחבל באירוע, אינן במדויק כפי המפורט בכתב האישום, אולם אין בכך כדי לגרוע מקביעותיו. הקביעה בדבר החבלות המסוימות אשר נגרמו למתלונן באה על יסוד הראיות אשר הונחו בפני בית המשפט. בנסיבות אלו בהן מוכחת פגיעה מסוימת בפנים במקום פגיעה אחרת בפנים, אף אין צורך בשימוש בסעיף 184 לחסד"פ.

אשר לקרע בעור התוף ולירידה בשמיעה באוזן שמאל, אשר נקבע כי לא נגרמו כתוצאה מהאירוע, אין בכך כדי לפגוע במהימנות המתלונן, שכן מדובר בעניין רפואי.

הכרעת הדין אינה מבוססת על עדות יחידה, כטענת ב"כ המערערים. בנוסף לעדות המתלונן המפורטת את השתלשלות האירוע ואת החבלות אשר נגרמו לו במסגרתו, קיימת גם עדות השכנה, אשר אכן עדותה קבילה, שכן נכנסת היא לחריג של אימרת קרבן אלימות בסמוך לאירוע. בנוסף, התמונות, אשר נקבע כי צולמו בסמיכות, והדברים הנוספים של השכנה שהעידה בדבר הקולות מהדירה, מחזקים את גרסת המתלונן.

אשר לטענה בדבר אי העדת השכנה אשר צילמה את הצילומים, הרי שאלו הוגשו בהסכמה, והשאלה היחידה היתה הזמן אשר חלף בין האירוע לבין צילומם. קביעת בית המשפט קמא בדבר פרק הזמן הקצר של עד 20 דקות, וכי המתלונן לא היה חבול בפניו לפני האירוע מתיישבת עם מכלול הראיות, ועם העובדה שהשכנה שהעידה ציינה כי

המתלונן לא היה חבול כאשר אכלו יחד ארוחת ערב כמה שעות קודם, ועם המסמכים הרפואיים.

אשר לטענה בדבר אי העדת המוכר בקיוסק (ע.ת/7 בכתב האישום) הרי שב"כ המערערים יכולים היו לעמוד על העדתו וזימונו, ומכל מקום לא ניתנה כל אינדיקציה לאפשרות כי עדותו יכול והיתה מסייעת למי מהערערים, והדברים בבחינת ספקולציה.

בית המשפט קמא דחה את עדויותיהם וגרסאותיהם של המערערים הן על בסיס התרשמותו הישירה והן על בסיס אי התיישבותן עם ראיות אחרות, וביחס לטענת האליבי של המערערת 3, בנוסף להעדר סבירות לה, הרי שעדויות המערערים 1 ו-2, אשר אין מחלוקת כי היו עימה באירוע, אינן תומכות בגרסתה.

מכל האמור דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

9. ביחס לגזר הדין -

המערער 1 עותר להטלת של"צ חלף חודש המאסר על דרך עבודות שירות ולבטל את הרשעתו.

הענישה אשר הוטלה על המערער 1, כמו גם המערערים 2 ו-3, הינה מקלה. בית המשפט קמא סקר את מכלול נסיבותיהם האישיות, והענישה מגלמת את הנסיבות לקולא, ואת ההיבטים החיוביים והנורמטיביים אשר במערער 1, כמו גם את העובדה ששרת שנים רבות במשטרה ולזכותו תעודות הוקרה והערכה.

תקיפה חמורה של המתלונן על ידי שוטרים, הנוקטים באלימות בצוותא חדא וגורמים לחבלות של ממש, הינה מעשה חמור, אשר הענישה של חודש מאסר בעבודות שירות מקלה ביחס אליו.

בית המשפט הקל בענישת המערער 1 אף מעבר לענישת המערער 2, תוך שנתן דעתו לחלקו הקטן יותר באלימות שהופגנה כלפי המתלונן, ואין מקום להקלה נוספת מעבר לכך.

המערער 1 והמערערת 3 עותרים להימנעות מהרשעתם.

לטעמי, די באי קבלת האחריות על ידי המערערים 1 ו-3 כדי לדחות את עתירתם זו. שאלת קבלת אחריות על ידי נאשם הינה בעלת מקום מרכזי ביותר הן בשיקולי ענישה והן בהימנעות מהרשעה. קבלת אחריות הינה הבסיס לתחילת בחינת האפשרות של אי הרשעה. בענייננו אין מדובר באי קבלת אחריות על בסיס שאלה משפטית, אלא המערערים 1 ו-3 העלו גרסה עובדתית אשר נדחתה על ידי בית המשפט, ואינם מקבלים כל אחריות על מעשיהם החמורים.

הכלל הוא כי משנקבע כי אדם ביצע עבירה עליו להיות מורשע. הימנעות מהרשעה שמורה למקרים חריגים בהתקיים הנסיבות המיוחדות והחריגות אשר נקבעו בפסיקה. ר' ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש** פד"י נ(3) 682 וע"פ 2082/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** פד"י נב(3) 337, בו נקבע כי ההימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, וסוג העבירה מאפשר לבטל בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

ראש וראשון לבחינת שאלת ההרשעה הינו המעשה הפלילי נסיבותיו ותוצאותיו. מעבר לאי קבלת האחריות אשר כאמור די בה כדי לשלול אי הרשעה, הרי שחומרת המעשה בנסיבותיו המפורטות לעיל, בהן ננקטת אלימות קשה על ידי שוטרים כנגד אדם כאשר מבצעים הם חיפוש במקום מגוריו, ותוצאותיה חבלות במתלונן, אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה.

אכן חלקו של המערער 2 קטן יותר מחלקו של המערער 1 באלימות, אולם מדובר בביצוע בצוותא חדא, והשוני האמור קיבל ביטוי בענישה עצמה.

ביחס למערער 3, אשר אין חולק כי היא עצמה לא נקטה באלימות, אין לקבל את הטענה כי לאור חלקה החומרה פחותה עד כדי הימנעות מהרשעה. גם היותה בגדר מסייעת עולה כדי חומרה בשים לב לכך שמדובר בצוות של 3 שוטרים אשר היא מהווה חלק ממנו וננקטת אלימות קשה בזמן שמבוצע על ידם חיפוש, וחלקה של המערער 3 אינו כה קטן ושולי כנטען.

מכל האמור גם דין הערעור על גזר הדין ואי הימנעות מהרשעת המערערים 1 ו-3, להידחות.

כאמור המערער 2 חזר בו מהערעור ביחס לגזר הדין.

סוף דבר - מסקנתי כי דין שני הערעורים על כל חלקיהם להידחות, וכך אציע לחבריי.

יואל עדן, שופט

הנשיא י' אלון:

אני מסכים.

יוסף אלון, שופט
נשיא

השופטת ר' ברקאי:

אני מסכימה

רחל ברקאי, שופטת

אשר על כן, הוחלט לדחות את הערעורים כמפורט בחוות דעתו של כב' השופט י. עדן.

ניתן היום, י"ג חשוון תשע"ו, 26 אוקטובר 2015.

יואל עדן, שופט

רחל ברקאי, שופטת

יוסף אלון, שופט
נשיא אב"ד